

ПРИКАЗКИ ОТ XII ДОМ

ХУЛИ ЛЕОНИС

Приказките на
Луната

Анотроф

ПРИКАЗКИ ОТ XII ДОМ

ХУЛИ ЛЕОНИС

Приказките на
Луната

Анотроф

СОФИЯ, 2022

Хули Леонис
Приказките на Луната

© Хули Леонис, автор, 2022

© Яна Аргиропулос, дизайн на корицата, 2022

© *Алстроф* – запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-954-2962-91-5

*Тази книга е посветена на Мария де лос Анхелес,
която ми помогна в приказното пътуване в 12-и дом
и в подготовката на книгата*

ИЗ „ОЧЕВИДНАТА СКРИТА ИСТИНА
ЗА ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА“

ПЪТЯТ ДО 12-И ДОМ

Усетих, че безмълвно седя с картата в ръка, а дамата ме гледаше втренчено. Не знаех колко време беше минало. Усецах, че съм говорил много и устата ми беше пресъхнала. Чувствах се уморен.

– Тези карти са за теб. Ти ги заслужи. Това са твоите нови инструменти. Сподели ги с тези, на които ще са необходими. Време е да напуснеш Божествения църк и да влезеш в пространството на свободната воля. Дойде и моментът да се разделим. Аз съм дотук, но знай – пак ще се видим. Имам да ти показвам още много очевидни скрити истини, но не сега. Сега е време да се насочиш към новото пространство.

– Но какво ще правя там? Подскажи ми! Какво би ми помогнало в това ново пространство? Имам нужда от още помощ!

– Е, добре, от мен да мине. Ето ти този ключ. Преди да отидеш в пространството на свободната воля и да се видим отново, мина през 12-и дом. Аз не мога да ти помагам там, но пак ще се срещнем. В пространството на 12-и дом ще ти помагат *те*. Има на какво да те научат.

– Но кои са *те*? – озадачено попитах аз.

– Само когато и ако си готов, *те* ще ти се покажат. Не ги търси. Ще ги усещаш, но няма да ги виждаш. Ще разбираш какво искат да ти кажат, но няма да ги чуваш. Ще ги видиш само ако си готов за тях.

– Но защо точно 12-и дом? – продължих да питам аз.

– Защото това е началото на края и краят на началото. Там се преплитат така, че всяка посока е и край, и начало – зависи от теб какво ще избереш. 12-и дом крие безценна мъдрост и много вълнуващи приказки. Подготви се за приключение, което ще промени живота ти. А сега е време да си вървиш.

Казвайки това, тя сякаш сложи край на срещата ни и една сила ме изтегли от караваната. Опитах се да благодаря на управителката на Божествения църк, но тя не ми даде шанс. Надеях се да го направя на следващата среща, която ни предстоеше и която тя беше предрекла. Намирах се пред караваната с картите в ръка.

Гората беше пред мен, а до нея се беше появила малка къща. Изненадах се! Не бях сигурен къде съм. Обърнах се назад, но църка вече го нямаше, сякаш се беше изпарил. Нищо друго не ми оставаше, освен да се доближа до къщичката и да я разгледам.

Когато се приближих, видях, че над вратата има табела, на която пишеше „12-и дом“. Значи ключът беше за тази къща! Силно се развълнувах, че нещо ново предстои. Сложих ключа в ключалката, завъртях го, но вратата не се отвори...

МЕЖДУ ПРОСТРАНСТВАТА:

В една голяма зала, цялата в прозорци, на върха на висока сграда седяха две фигури. Бяха седнали на удобни столове и бяха както обърнати един към друг, така и гледаха през прозореца пред тях. И двете фигури бяха облечени в мантии, които покриваха целите им тела. Чуваха се само гласовете им.

– Дала му е ключа за 12-и дом! – каза едната фигура.

– Виждам! – отговори сухо втората.

– Ще го пуснем ли? – загаде въпрос първата.

– Да! – отговори втората и махна с ръка във въздуха, а в тишината на залата се чу нещо като прищракване.

Седях пред вратата на 12-и дом и от часове се опитвах да отключа. Нищо не ставаше. Започнах да виждам ситуацията като нелепа шега и докато правех поредния опит, чух прищракане и – за моя изненада – вратата се отключи сякаш сама и вече можех да я отворя. Отворих я и видях, че вътре беше тъмно. Някак си знаех, че не би било опасно за мен да вляза. Усетих, че трябва да вляза. Поех дълбоко въздух и прекрачих прага... Приключението продължаваше... Време беше за 12-и дом!

6 АВГУСТ 2022 г.

ВЛИЗАНЕТО
В 12-И ДОМ

ДОБРЕ ДОШЛИ В 12-И ДОМ!

Направих няколко крачки. Беше непрогледна тъмнина. Нищо не се виждаше, нищо не се чуваше. Сякаш бях никъде, но имах усещането, че това може да е всяко едно място, стига то да е тъмно. Стори ми се, че много дълго седях в пълна тъмнина, но едновременно с това усетих, че не ми беше скучно, затова едва ли бяха минали повече от няколко секунди – изобщо не бях сигурен за времето, дори ми се струваше, че загубих пълна представа за това какво се нарича време.

Стори ми се, че долавям лек шум, сякаш нещо се раздвижи, независимо че всичко продължаваше да изглежда статично и черно. И в този момент чух много ясно, бавно и отчетливо в ушите си: *Готов ли си?* Така се стреснах, че сърцето ми щеше да изскочи. Но нямаше време да се съвземам. Всичко около мен се раздвижи и започнаха да се появяват картини като на филм. Аз бях активен участник в този филм, но едновременно с това бях и само наблюдател.

Пред очите ми се появи детско лице. Едно момиче с две опашки и хлапашко излъчване, облечено безумно шарено, си изпука балона на дъвката в лицето ми.

Стреснах се и отстъпих назад. Тъкмо се канех да я попитам коя е и изведнъж усетих, че всъщност наблюдавам себе си и момичето отстрани. Хем бях в картината, хем я гледах като страничен наблюдател. Никога не се бях чувствал по подобен начин. И докато се чудех какво следва, картините и сюжетите започнаха бързо да се сменят.

Вече бях в малка горска къща, където баба разказваше приказка на внучето си. Единственото, което чух, бяха думите: *Любовта лекува*. В този момент сякаш бях изсмукан от тази картина и попаднах във висока сграда. Намирах се до мъж, който сочеше през прозореца и ми каза: *Виж*. Нищо не видях, защото попаднах по средата на горска поляна, където ме очакваше усмихнат млад непознат. Нямах време и него да го попитам кой е, защото енергията ме засмука и попаднах на една планета с две страни жени, които наблюдаваха оттам Земята втрепенено. Единствените думи, които чух от тях, бяха *божествени таланти*. Образите започнаха да се сменят все по-бързо и това ме объркваше още повече. Постоянно питах себе си: *Това бъдеще ли е, или е минало, защото съм сигурен, че не е настояще?* Но не можех да си отговоря. Картините нямаха логика и се редуваха хаотично. Сякаш, несвързана с динамиката на образите, около мен се носеше една песен с нейното си темпо. Може би само тази песен ми даваше някакво усещане за реалност, докато не разбрах, че и тя се

върти в своята примка и аз чувах постоянно само един и същ текст. Беше много красива и нежна, но постоянно се повтаряше фразата: *А нас все още ли ще ни има тогава?* И когато мислех, че всичко е вече непоносимо за възприемане, че скоростта на случване е прекалено ускорена и започнах да се губя, всичко спря и замря. Отново бях в нищослучването на тъмнината.

Сякаш се върнах в началото или бях достигнал края. Все още нямах представа за времето. Чувах се как дишам и как сърцето ми бие. Значи все пак бях жив! *Може би просто трябваше да изчакам. Много е тъпо в този 12-и дом – си помислих. Ти си тъп – сякаш ми отговори моят собствен глас. Я си гледай работата – казах аз, докато се унасях в странен за мен диалог. Аз си я гледам, ти не си гледаш своята – отговори гласът. В този момент силно се стреснах. Това не бяха моите мисли. Но някой беше в моите мисли и ми говореше.*

– Кой си ти? – попитах аз.

– Ох, с тези глупави въпроси! А ти кой си?

С учудване осъзнах, че не съм сигурен. Тогава изведнъж си спомних за Алиса и нейната Страна на чудесата. Дали и тя не е била в 12-и дом? Почувствах се точно като нея.

– Тук не е важно кой си, защото тук си всичко, но също така и нищо. Ти си всички и никой, ти си напълно изграден и влиятелен, но едновременно с това си

анонимен никой. Тук ще бъдеш много неща. Пригответи се да чувстваш, а не да анализираш.

– Добре де, но защо е така тъмно и пусто тук?

– А защо е така тъмно и пусто в теб сега?

– Защо постоянно ми задаваш въпроси и не ми отговаряш? – започнах да се ядосвам аз.

– Какво всъщност искаш?

– Искам да разбера какво е това място!

– Добре, ще ти подкажа. Това е мястото на десетте красиви жени, тук е и рамото, на което смъртта идва да поплаче, тук се намира и лобито с деветстотин прозореца, тук се намира и дървото, където птиците идват за сетния си час, спомняш ли си?

– Да... спомням си! – сякаш механично отговорих аз, но за мое учудване си спомнях добре и знаех за какво става въпрос.

В този момент чух звука на самотна цигулка, който се разнасяше красиво. Започна една много позната песен, беше валс. Пространството се изпълни с хора, които танцуваха грациозно, нежно – сякаш се носеха във въздуха. Виждах толкова много познати лица, лица от много отдавна, отскоро, а може би и от бъдещето. Почти се сещах кои са, но някак си не можех да си спомня.

Двойките минаваха покрай мен и ми кимаха, сякаш ме познаваха. Гледаха ме с интерес и с доброта. Имах усещането, че ме познават от много време, а сега чакана аз просто да си спомня за тях.

МЕЖДУ ПРОСТРАНСТВАТА:

Залата се намираше на върха на висока сграда. Цялата беше в прозорци и оттам можеше да се види всичко. На един подиум седяха две фигури в красиви кресла. Бяха частично обърнати една към друга. Бяха покрити изцяло с мантии, телата им не се виждаха, но гласовете им се чуваха ясно.

– Вече е тук! – каза едната фигура.

– Да, виждам – отговори сухо втората.

– Откъде ще започнем?

– От началото, от същността, оттам, откъдето трябва да започнем.

– Мисля, че имаш право. Отключи му магичните полета на Луната.

Втората фигура махна с ръка и от жеста ѝ се създаде едно магично пространство. Беше лоби на хотел, но имаше деветстотин прозореца...

Аз наблюдавах как хората около мен се носеха в своя валс. Чувствах се едновременно като натрапник, който случайно е попаднал там, но и като част от всичко, което се случваше. Аз бях в това всичко.

Към мен се доближи малко момиченце, което мило ми се усмихваше, но когато заговори, чух гласа на зряла и уверена жена:

– Луната те кани на среща! Последвай ме! – каза момиченцето и ми даде знак да я последвам.

Поведете ме напред и се озовахме в хотелско хоби с деветстотин прозореца. Никога не бях попадал на такова странно място. В това лоби имаше десет изключително красиви жени, които мило ми се усмигнаха и ми кимнаха за поздрав. Отвън имаше градина с много красиво старо дърво. Странното беше, че към това дърво летяха много птици. В момента, в който кацнеха обаче, умираха и падаха на земята. Бях смаян от гледката. Момиченцето се усмигна и ме хвана за ръка, сякаш за да е сигурно, че няма да се разсейвам.

Вече се намирахме в един асансьор, който ни отвеждаше нагоре. Имаше госта приятна музика за фон. Много позната и много забравена песен. Красива мелодия и един незабравим глас. А гласът нареждаше:

*Когато листата се превърнат от зелени в кафяви
А есенните сенки се спуснат,
за да оставят своя килим на земята
На която с теб някога бяхме лежали*

*Когато зимата остави клоните голи
А леденият бриз изстуди въздуха
Любов моя, а нас дали все още ще ни има?*

*Когато пролетта се радва по алеята
И всичко е разцъфнало отново
Дали всичко ще си остане каквото е било
И нас, нас дали все още ще ни има?*

Стреснах се, защото ми се стори, че последните думи бяха изречени от момиченцето. Чух неговия глас, но когато го погледнах, то седеше безмълвно и ми се усмихваше.

Наблюдавах как се отдалечаваме от земята, докато асансьорът ни издигаше нависоко, и се наслаждавах на нощната гледка, която виждах около мен през стъклените му стени.

В един момент асансьорът спря и се озовахме в просторен и красив хотелски коридор. Започнах бавно да оглеждам стаите, за да усетя къде всъщност трябваше да отидем. Това не се налагаше, защото моята малка придружителка знаеше много добре накъде ме води.

Когато достигнахме до стая номер 12, момиченцето ме подкани с ръка да вляза, като ме погледна съсредоточено и отново повтори:

*Когато пролетта се радва по алеята
И всичко е разицъфнало отново
Дали всичко ще си остане каквото е било
И нас, нас дали все още ще ни има?*

Думите му ме втрещиха, изстигнах, но някак си знаех, че след като се срещна с Луната, ще имам и този отговор. Затова натиснах дръжката на вратата, тя бавно се отвори и аз влязох в стаята, оставяйки малкото момиче в коридора.

Попаднах в една много красива и леко старовремска стая. Имаше камина, беше подумрак, но вътре беше топло, приятно, уютно и приказно.

Пред камината имаше голям и красив кожен фотьойл и много ми се прииска да седна в него. Направих го. Тогава – изненадващо и за мен – чух глас, който проехтя в главата ми. Сякаш някой телепатично ми говореше. Имаше глас, но нямаше никого. Гласът ме попита:

– Готов ли си да се запознаем?

– Разбира се, нали затова съм тук – отговорих аз и тогава погледнах навън, през прозореца, и видях голямата пълна Луна. Имах чувството, че тя ми говори.

Загледах се в нея и някак си нейната магия ме завладя. Усетих как тялото ми потъва във фотъойла, а очите ми бяха силно озарени от светлината на Луната до степен, че да не мога виждам. Тогава отново чух гласа, който ми каза:

– Добре дошъл! Отпусни се и се наслади на моите приказки! Затвори очите си и си представи, че попадеш на...

Хули Леонис
ПРИКАЗКИТЕ НА ЛУНАТА

Отговорен редактор *Петя К. Димитрова*
Редактор *Ани Младенова*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Българска. Първо издание
Формат 84x108/32
Печатни коли 14
ISBN 978-954-2962-91-5

Издава
Апостроф

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пблшишг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ № 31
тел.: 02/ 943 87 16
e-mail: books@apostrof.bg
Книгите на „Апостроф“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Луната е нашият компас за правилно ориентиране в живота. Тя носи винаги истината за това накъде да поемем, когато сме забравили какъв е пътят. Ако животът е една разходка в гората, то Луната ни казва какво да си вземем, за да се чувстваме добре, сигурни и щастливи.

Луната е като цвете. И тя има нужда да се погрижим за нея, да я познаваме, да я обичаме, да ѝ обръщаме внимание, иначе закърнява. А случи ли се това, повяхва и целият ни емоционален свят, душата ни започва да умира. Тялото може да продължи да съществува инстинктивно, да се храни, да се мести, да прави секс, но то вече ще е празно от съдържание и никога няма да може да бъде щастливо.

Красива и емоционална, тази книга е магическа притча за преобразяващата сила на Луната. Хули Леонис ни повежда на пътешествие в търсене на хармонията и дълбокия смисъл. Това пътешествие е както много познато, така и безкрайно изненадващо, защото ни показва какъв е пътят към себе си. Именно по този път героят на приказката среща тореадора, орача, жената от тресавищата, хората от фабриката и всички те му показват посоката, но никой не знае къде свършва криволичещата пътека. За да открие крайната точка и да се прибере в истинския си дом, той трябва да се научи да разчита полчибите на Луната и да се вслушва в сърцето си.

Цена: 20 лв./10,25 €

9 789542 962915